

komentářovou literaturu, judikaturu apod.), pokud ze samotného textu cizího práva není jeho obsah a způsob aplikace jednoznačný. Soud je povinen pro zjištění cizího práva učinit všechna nezbytná opatření, jež jsou reálně dostupná; bude záviset na okolnostech konkrétního případu, jaké opatření z těch, které přicházejí v úvahu, zvolí (srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 2015, sp. zn. 33 Cdo 4334/2014).

[...]

Obecně platí, že použití cizího práva by zásadně mělo vést ke stejnému výsledku, jako kdyby je aplikoval orgán státu, o jehož právo jde. Zpravidla proto nepostačí zjistit pouhý text právního předpisu, ale v rozsahu potřebném pro výklad zjištěné právní normy bude rovněž nezbytné získat přístup také k relevantní judikatuře či odborné literatuře, zabývající se řešenou problematikou. [...]"

Závěrem

Pozitivní právo, ať již v podobě § 23 ZMPS, nebo v podobě panující judikatury, přikazuje soudům, znalým práva, aplikovat cizozemské právo v jeho komplexnosti a činit tak z moci úřední a zapovídá soudům přenášet jak břemeno tvrzení ohledně existence cizího práva jako práva rozhodného, tak břemeno důkazní na strany sporu. Je jasné, že se jedná o břímě dosti obtěžkávající, které však přiléhá teoretické koncepci cizího práva jako práva v evropském kontinentálním právním prostředí. Povinností advokátů jeví se přesto být dohlížet nad znalostí cizího práva soudy, zejména s ohledem na prameny poznání, které jsou k tomu voleny, a způsob, jak jsou takové prameny soudy čerpány.

K zásadní změně Úmluvy Rady Evropy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat (Úmluva č. 108)

KATEŘINA LIPANOVÁ*

On the Fundamental Amendment to the Council of Europe Convention for the Protection of Individuals with Regard to Automatic Processing of Personal Data

Summary: *The importance and impact of international law in the field of personal data protection has undeservedly remained in the shadow of European Union law in recent years. The public also often overlooks the interaction between international law and European Union law, which very well mirrors the development of Convention No. 108, in particular its application and amendment. The article reflects this interaction of legal regulation in the field of personal data protection, especially in connection with specific amendments to Convention No. 108 introduced by the amending protocol (CETS No. 223).*

Keywords: *Data Protection Convention No. 108, Amending Protocol, Council of Europe Data Protection, European data protection standard, personal data protection, key principles of personal data protection*

Před více než dvěma lety, dne 18. května 2018, přijal Výbor ministrů Rady Evropy po několikaletém jednání text protokolu o změně

Úmluvy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat, zkráceně nazývané Úmluva č. 108 (ETS No. 108¹).

* Autorka působí jako právnička v Úřadu pro ochranu osobních údajů a jako externí doktorandka na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. E-mail: lipanova.k@centrum.cz. Článek vyjadřuje osobní názor autorky článku, nikoliv jejího zaměstnavatele.

¹ Publikováno v řadě Evropské smlouvy [„European Treaty Series“ (ETS)], od roku v řadě Smlouvy Rady Evropy [„Council of Europe Treaty Series“ (CETS)]. Dostupné na <<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/webContent/54359126>>.

K podpisu a ratifikaci byl pozměňovací protokol otevřen dne 10. října 2018. Tento pozměňovací protokol (CETS No. 223, dále jen „pozměňovací protokol“) aktualizující, resp. „modernizující“ Úmluvu č. 108 zůstal, na rozdíl od přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (tzv. obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“), prakticky bez odezvy odborné veřejnosti, snad jen s výjimkou výstižně shrnujícího článku dlouholetého odborníka na problematiku osobních údajů Mgr. Františka Nonnemanna.²

V současnosti je toto téma znovu aktuální, neboť v dohledné době by mělo dojít k ratifikaci pozměňovacího protokolu. K dnešnímu dni pozměňovací protokol podepsala většina členských států Rady Evropy, včetně České republiky, a ratifikovalo ho Bulharsko, Chorvatsko, Litva, Polsko, Srbsko, Mauricius, Estonsko a Kypr.³

Cílem tohoto příspěvku je zamyslet se nad celkovým přínosem pozměňovacího protokolu a v širším kontextu též významem a vlivem mezinárodního práva v oblasti ochrany osobních údajů, které v posledních letech nezaslouženě zůstává ve stínu práva Evropské unie. Zároveň článek obsahuje i nezbytný exkurz do ochrany osobních údajů v rámci Rady Evropy, týkající se zejména Úmluvy č. 108 a jejích dopadů, včetně navazující vnitrostátní právní úpravy České republiky, tak aby do dané problematiky uvedl laickou i odbornou veřejnost, jež se problematikou ochrany osobních údajů hlouběji nezabývá, ovšem chce být informována o vývoji v této oblasti. Vzhledem k vývoji společnosti je regulace ochrany osobních údajů již nezbytnou součástí právních řádů vyspělých států, přičemž mezinárodní právo plní svou důležitou roli ve sjednocování právních úprav ochrany osobních údajů v duchu tzv. evropského standardu ochrany osobních údajů v globálním měřítku.

Úmluva č. 108 jako výchozí právní rámec evropské ochrany osobních údajů

Význam Úmluvy č. 108, jež byla k podpisu otevřena v roce 1981 a doposud ji ratifikovalo 55 států, tedy všech 47 členských států Rady Evropy (všechny členské státy Evropské unie a další státy, které nejsou členy Evropské unie, například Rusko, Ukrajina či Turecko) a 8 nečlenských zemí (např. Mexiko a Tunisko),⁴ spočívá zejména v tom, že jako první evropský, respektive mezinárodní právně závazný dokument ochrany osobních údajů se zřetelem na automatizované, zejména počítačové zpracování osobních údajů⁵ nastavila základní právní rámec ochrany osobních údajů, ze kterého následně vycházely nejen právní úpravy této oblasti v jednotlivých státech, jež jsou jejími smluvními stranami, nýbrž i právní úprava Evropské unie. Úmluva č. 108 se tak stala základem mezinárodní právní úpravy ochrany dat a je dosud jedinou mezinárodní smlouvou poskytující ucelený právní rámec v oblasti ochrany osobních údajů. Ve své době se jednalo o velmi pokrokový, doslova průlomový právní dokument ochrany osobních údajů, myšlenkově navazující na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 (dále jen „Evropská úmluva“).⁶ Tato návaznost je patrná z čl. 1 Úmluvy č. 108, který vymezil její předmět a účel, deklarací záruky práva na soukromý život fyzické osoby⁷ se zřetelem k (v původním znění automatizovanému) zpracování osobních údajů, které se k ní vztahují, prostřednictvím jejich ochrany ze strany smluvních států. Toto pojetí, kdy ochrana osobních údajů tvoří nedílnou součást práva na soukromí dle čl. 8 Evropské úmluvy, odpovídá výkladu Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku, který mimo jiné např. ve svém rozsudku *Peck proti Spojenému království* ze dne 28. ledna 2003 (stížnost č. 44647/98)⁸ dovodil, že neplnění pravidel podle Úmluvy č. 108 může představovat porušení práva na soukromí dle čl. 8 Evropské úmluvy.

² Srov. NONNEMANN, F. Modernizace Úmluvy č. 108, základního nástroje Rady Evropy pro ochranu osobních údajů. In: *epravo.cz* [online]. 2018. Dostupné na: <<https://www.epravo.cz/top/clanky/modernizace-umluvy-108-zakladniho-nastroje-rady-evropy-pro-ochranu-osobnich-udaju-107901.html>>.

³ Srov. Chart of signatures and ratifications of Treaty 223. In: *Council of Europe* [online]. Dostupné na <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/223/signatures?p_auth=4FQexeRV>.

⁴ Srov. Details of Treaty No. 108. In: *Council of Europe* [online]. Dostupné na <<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/108>>.

⁵ Poznámka: Dle čl. 3 odst. 2 písm. c) Úmluvy č. 108 mohl smluvní stát rozšířit její působnost rovněž na soubory osobních údajů, které se nezpracovávají automatizovaně.

⁶ Text dostupný na <https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_CES.pdf>.

⁷ Poznámka: Modernizovaná Úmluva č. 108 hovoří místo práva na soukromý život o právu na soukromí.

⁸ Text rozsudku dostupný na <<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-60898>>.

Úmluva č. 108 ve svém původním znění obsahovala 27 článků, které byly tematicky rozděleny do sedmi hlav. V první hlavě, nazvané Všeobecná ustanovení, navazující na preambuli Úmluvy č. 108, byly v čl. 2 definovány základní pojmy ochrany osobních údajů – osobní údaj, charakterizovaný jako každá informace týkající se identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby, (automatizované) zpracování (osobních údajů) a správce (osobních údajů) jakožto autorita určující účel zpracování. V čl. 3, vymezujícím věcnou působnost Úmluvy č. 108 na automatizované zpracování osobních údajů ve veřejném i soukromém sektoru, byla smluvním státům dána možnost rozšíření či zúžení této působnosti formou prohlášení s tím, že prohlášení mohou být zcela nebo zčásti vzala zpět, a v čl. 3 odst. 4 a 5 byl v této oblasti umožněn reciproční princip.

V hlavě druhé Úmluvy č. 108 byly stanoveny základní zásady řádného zpracování osobních údajů, tedy zásada legitimacy neboli zákonnosti, zásada účelového omezení zpracovávání osobních údajů, zásada minimalizace, přesnosti a omezení uchovávání osobních údajů. Článek 6 vymezil zvláštní skupiny údajů (citlivých osobních údajů), jako např. rasový původ, politické názory či informace týkající se zdraví či odsouzení za trestný čin, jež mohly být zpracovávány jen tehdy, pakliže vnitrostátní právní řád stanovil vhodné záruky jejich zpracování. Dále hlava druhá upravovala povinnost zabezpečení údajů tak, aby nedošlo k náhodnému nebo neoprávněnému zničení nebo náhodné ztrátě či neoprávněnému přístupu k osobním údajům, k jejich změnám nebo šíření. Vzhledem k rozmanitosti automatizovaného zpracovávání osobních údajů v různých oblastech zpracování a v návaznosti na to i na odlišnou úroveň a druhy zabezpečení nebyla tato opatření blíže konkretizována. V čl. 8 byly definovány dodatečné záruky v podobě práv subjektů údajů, a sice právo na informace, právo na přístup k osobním údajům, právo na výmaz a opravu osobních údajů. Smluvním stranám pak bylo v čl. 10 uloženo stanovit vhodné postihy a opravné prostředky pro případ porušení zásad ochrany osobních údajů stanovených ve vnitrostátním právním řádu uplatňujícím základní zásady ochrany osobních údajů uvedené v této hlavě. V čl. 11 byl zakotven tzv. princip širší ochrany, tedy možnost smluvních států přiznat subjektům údajů širší ochranu, než jakou stanovila Úmluva č. 108.

Hlava třetí Úmluvy č. 108 reagovala na rostoucí globalizaci a potřebu mezinárodních přenosů osobních údajů tím, že upravovala tok údajů přes hranice, hlava čtvrtá pak byla věnována vzájemné pomoci, zejména spolupráci mezi smluvními stranami, přičemž každý stát byl povinen stanovit úřad pověřený poskytováním vzájemné pomoci mezi státy, za Českou republiku byl určen Úřad pro ochranu osobních údajů. Hlava pátá ustanovila poradní výbor odpovědný za interpretaci Úmluvy č. 108, hlava šestá stanovila postup při změně Úmluvy č. 108, tedy proceduru přijímání pozměňovacích návrhů. Hlava sedmá upravovala závěrečná ustanovení, jako vstup Úmluvy č. 108 v platnost, územní doložku, zákaz výhrady, podmínky vypovězení úmluvy a v čl. 23 podmínky přístupu nečlenských států k úmluvě.

Jménem České republiky byla Úmluva č. 108 podepsána ve Štrasburku 8. září roku 2000 a ratifikována dne 9. října 2001. V platnost pro Českou republiku Úmluva č. 108 vstoupila dne 1. listopadu 2001.⁹ Téhož roku Úřad pro ochranu osobních údajů inicioval zahájení ratifikačního procesu dodatkového protokolu k Úmluvě č. 108 o dozorčích orgánech a toku údajů přes hranice (ETS No. 181), který měl za cíl zlepšit uplatňování zásad obsažených v úmluvě a zajistit bezpečnější právní rámec toku osobních údajů přes hranice států. K samotné ratifikaci došlo až 24. září 2003, Česká republika však byla i přesto jedním z prvních členských států Rady Evropy, konkrétně čtvrtým státem, který k tomuto dodatkovému protokolu přistoupil.¹⁰ V platnost pro Českou republiku vstoupil dodatkový protokol dne 1. července 2004.¹¹ Dodatkový protokol upravil způsob předávání osobních údajů do států, jež nejsou členy Úmluvy č. 108, a to na základě principu adekvátní (odpovídající) úrovně ochrany zamýšleného přenosu dat. Současně zavázal státy k vytvoření orgánů dozoru, ve výkonu svých funkcí zcela nezávislých, jež budou odpovídat za dodržování vnitrostátních opatření, kterými se uplatňují zásady stanovené v hlavě druhé a třetí Úmluvy č. 108 a v dodatkovém protokolu. Zároveň s ratifikací dodatkového protokolu Česká republika rozšířila uloženým prohlášením působnost Úmluvy č. 108 i na neautomatizovaná zpracování osobních údajů, jak bylo smluvním státům umožněno v čl. 3 odst. 2 písm. c).

⁹ Úmluva č. 108 byla vyhlášena pod č. 115/2001 Sb. m. s.

¹⁰ Chart of signatures and ratifications of Treaty 181. In: *Council of Europe* [online]. Dostupné na <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/181/signatures?p_auth=plCcoB2S>.

¹¹ Dodatkový protokol byl vyhlášen pod č. 29/2005 Sb. m. s.

V roce 1999 přijal Výbor ministrů Rady Evropy změny Úmluvy č. 108, které měly umožnit Evropské unii (tehdy Evropským společenstvím) stát se smluvní stranou úmluvy.¹² Česká republika tyto změny přijala prohlášením ze dne 12. února 2002, avšak tyto nikdy nevstoupily v platnost, protože nedošlo k jejich přijetí všemi smluvními stranami Úmluvy č. 108.

Den, kdy byla Úmluva č. 108 slavnostně otevřena k podpisu, tedy 28. leden 1981, vyhlásila Rada Evropy Dnem ochrany osobních údajů. V roce 2003 byl podle Úmluvy č. 108 zřízen Poradní výbor pro ochranu dat (T-PD)¹³, pozměňovacím protokolem přejmenovaný na Výbor úmluvy (viz níže), složený ze zástupců smluvních stran, který je hlavním odborným orgánem zabývajícím se ochranou dat v rámci Rady Evropy. Výbor úmluvy je odpovědný za interpretaci ustanovení Úmluvy č. 108 a zajišťuje usnadnění a zlepšování jejího provádění. Výbor se schází na plenárním zasedání dvakrát ročně ve Štrasburku, jeho předsednictvo, které se skládá z osmi členů, se schází třikrát ročně. Na svém 36. zasedání ve Štrasburku v roce 2018 zvolil (tehdy ještě) Poradní výbor Úmluvy č. 108 Švýcara Jeana-Philippa Waltera za komisaře Rady Evropy pro ochranu údajů. Jeho úkolem je dohlížet, aby byla dodržována pravidla ochrany údajů pro všechny osobní údaje shromažďované a zpracovávány Radou Evropy.¹⁴

Z hlediska svého obsahu tedy Úmluva č. 108 znamenala v době svého přijetí průlom v oblasti ochrany osobních údajů nastavením definic základních pojmů ochrany osobních údajů, včetně kategorie „citlivých osobních údajů“ (terminologií úmluvy zvláštní skupiny údajů), definováním základních pravidel zpracování osobních údajů, vymezením práv subjektů údajů a ustanovením požadavku na vhodné zabezpečení osobních údajů, přičemž smluvní strany zavazovala ke stanovení vhodných postihů a opravných prostředků pro případ porušení ustanovení vnitrostátního právního řádu uplatňujícího základní zásady ochrany údajů v ní uvedené.

Co se týče přetrvávajícího významu Úmluvy č. 108 od jejího přijetí do dnešních dnů, lze jej, mimo výše uvedený přelomový obsah, též prisuzovat zejména velkému počtu signatářských států, které jsou obsahem úmluvy vázány (pozn.: na rozdíl od GDPR nezavazuje Úmluva č. 108 přímo jednotlivce). Žádný další podobný dokument mezinárodního práva v oblasti ochrany osobních údajů neexistuje. Přetrvávající důležitost Úmluvy č. 108 bývá rovněž připisována i jejímu poměrně flexibilnímu znění.¹⁵ Tato flexibilita spočívá zejména v možnosti sladit vysoké standardy ochrany osobních údajů s jinými důležitými zájmy, jako je například národní bezpečnost. V souvislosti s příchodem nových komunikačních a informačních technologií a globalizací informací však přesto vyvstala potřeba novelizace jejího textu, který by reflektoval výše uvedené změny související s technologickým vývojem společnosti, zejména s enormním nárůstem výměny osobních údajů, a to tak, aby byl v souladu s právním rámcem ochrany osobních údajů v Evropské unii. Současně však měla zůstat zachována všeobecná oblast působnosti úmluvy i její otevřený charakter.

Přípravné práce na pozměňovacím protokolu byly zahájeny již v roce 2012 a předmětem jednání zástupců smluvních stran a Evropské komise¹⁶ byla zejména problematika státního tajemství, rozsah monitorovacích kompetencí Poradního výboru Úmluvy č. 108 a účast Evropské unie na Úmluvě č. 108, a to kvůli rozdílnému pohledu smluvních stran na tyto otázky. Konsenzu se podařilo dosáhnout až po šesti letech, kdy byl 18. května 2018 v Elsinore přijat konečný text protokolu a výkladové zprávy k němu. Přijetím pozměňovacího protokolu by mělo být dosaženo plné kompatibility textu Úmluvy č. 108 s právním rámcem ochrany osobních údajů v Evropské unii. Vzhledem k tomu, že se jedná o smlouvu označovanou jako smlouva prezidentské kategorie dle čl. 49 písm. a) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, neboť upravuje práva a povinnosti osob, a zároveň i dle písm. e) téhož článku,

¹² Amendments to the Convention for the protection of the individuals with regard to automatic processing of personal data (ETS No. 108) allowing the European Communities to accede to the Convention. Dostupné na <<https://www.coe.int/en/web/data-protection/convention108/amendments>>.

¹³ Srov. Consultative Committee. In: *Council of Europe* [online]. Dostupné na <<https://www.coe.int/en/web/data-protection/consultative-committee-tpd>>.

¹⁴ Viz Data Protection Commissioner. In: *Council of Europe* [online]. Dostupné na <<https://www.coe.int/en/web/data-protection/data-protection-commissioner>>.

¹⁵ Srov. DE HERT, P. – PAPAKONSTANTINO, V. The Council of Europe Data Protection Convention reform: Analysis of the new text and critical comment on its global ambition. In: *Publication Computer Law & Security Report*, 2014. Dostupné na <<https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0267364914001526>>.

¹⁶ Poznámka: Zástupci Evropské komise byli přítomni za účelem zajištění souladu modernizované Úmluvy č. 108 s paralelně modernizovaným právním rámcem ochrany osobních údajů v Evropské unii [zejm. s GDPR a tzv. trestněprávní směrnici neboli směrnici o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů policií – směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV].

je třeba k ratifikaci pozměňovacího protokolu prezidentem předchozí souhlas obou komor Parlamentu České republiky.

Prolínání mezinárodního práva a práva Evropské unie

Jak již bylo uvedeno výše, Úmluva č. 108 jako základní a výchozí dokument ochrany osobních údajů Rady Evropy se stala inspirací pro právní úpravu ochrany osobních údajů v rámci Evropské unie. Evropská komise se při přípravě směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů¹⁷ inspirovala právě Úmluvou č. 108, ze které vycházela. Dle článku 32 této směrnice měly členské státy na harmonizaci svých právních předpisů v oblasti ochrany osobních údajů v souladu s touto směrnicí tři roky od jejího přijetí. Vzhledem k tomu, že z působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES bylo vyřazeno zpracování osobních údajů v oblasti veřejného pořádku, obrany, bezpečnosti států a trestního práva, vyžadovala Evropská unie pro taková zpracování harmonizaci právního řádu s Úmluvou č. 108.

Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), který vstoupil (s výjimkou některých svých ustanovení) v účinnost dne 1. června 2000, harmonizoval českou legislativu v oblasti ochrany osobních údajů jak se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, tak s Úmluvou č. 108. Přijetím tohoto zákona tak Česká republika deklarovala, že ochrana osobních údajů patří mezi její priority. Na základě zákona byl dne 1. června 2000 zřízen Úřad pro ochranu osobních údajů jako nezávislý správní orgán (centrální úřad) v oblasti ochrany osobních údajů, který měl dohlížet nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů.¹⁸ O významu Úřadu pro ochranu osobních údajů svědčí i fakt, že se stal na podzim roku 2004 pořadatelem mezinárodní konference Rady Evropy s názvem „Práva a povinnosti subjektů údajů“. Zákon o ochraně osobních údajů byl v souvislosti s přijetím GDPR (s přímým a bezprostředním účinkem) nahrazen tzv. adaptačním zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“).

Pozměňovací protokol aktualizující Úmluvu č. 108 reaguje na nové problémy v oblasti ochrany osobních údajů, jež přinesl vývoj technologií a globalizace informací, tím, že významně zvyšuje úroveň ochrany údajů, a to v podobě dalších záruk při zpracování osobních údajů a nových práv subjektů údajů. Dle čl. 13 aktualizované Úmluvy č. 108 (jedná se o dřívější čl. 11) mohou smluvní strany vnitrostátní právní úpravou provést ve prospěch subjektů údajů širší míru ochrany, než jaká je stanovena v této úmluvě. V rámci Evropské unie se tak již stalo přijetím GDPR, tedy právního aktu s přímou působností v členských státech Evropské unie, z něhož pozměňovací protokol víceméně vychází, podobně jako ze směrnice o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů policíí neboli trestněprávní směrnice.

A tak zatímco směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES vycházela v době svého přijetí z právního rámce ochrany osobních údajů stanoveného v Úmluvě č. 108, vychází nyní pozměňovací protokol z výše uvedených právních předpisů Evropské unie. Dochází zde tedy k jevu zvanému prolínání mezinárodního práva a unijního práva (příčemž každé z nich se vyznačuje svými specifiky), jež má za následek změnu právních rámců obou systémů práva. Hlavní rozdíl však spočívá v tom, že zatímco působnost unijního práva je limitována územím Evropské unie, mezinárodní právo, založené na mezinárodních smlouvách, zavazuje veškeré smluvní státy těchto smluv, přičemž často mohou být smluvními stranami i státy mimo příslušnou mezinárodní organizaci, v rámci níž je smlouva přijata, právě jako je tomu v případě Úmluvy č. 108 a jejího pozměňovacího protokolu.

Takzvaný „evropský standard či evropský model“ ochrany osobních údajů tak může být prostřednictvím mezinárodního práva prosazován po celém světě. V praxi je pak skutečně Úmluva č. 108 zdrojem inspirace pro některé země, jež zvažují přijetí či aktualizaci svých právních předpisů v oblasti ochrany osobních údajů, přičemž počet těchto zemí stále roste. V této souvislosti je nutno též zmínit skutečnost, že zvýšení standardu právní ochrany osobních údajů mimo Evropskou unii výrazně usnadní spolupráci v rámci toků osobních údajů mezi Evropskou unií a mimounijními

¹⁷ Srov. text směrnice na <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=celex:31995L0046>>.

¹⁸ Poznámka: Předchozí zákon č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech, sice vycházel z textu Úmluvy č. 108, ovšem nezajistil plnou slučitelnost s ní, zejména nevznikl nezávislý úřad pro dohled.

státy, které evropský standard ochrany osobních údajů přijaly. Důležitost, jakou Evropská unie přikládá Úmluvě č. 108, je vyjádřena v recitálu 105 GDPR, který stanoví, že v rámci svého zjištění o odpovídající úrovni ochrany osobních údajů v třetích zemích (mimo Evropskou unii) zohlední Evropská komise skutečnost, že daná země přistoupila k Úmluvě č. 108 nebo k jejímu dodatkovému protokolu.

Podobně velký význam přikládá Evropská unie i pozměňovacímu protokolu, o čemž svědčí mimo jiné rozhodnutí Rady (EU) ze dne 5. června 2018, kterým se členské státy zmocňují, aby v zájmu Evropské unie podepsaly Protokol o změně Úmluvy Rady Evropy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat (ETS č. 108).¹⁹

V neposlední řadě pak je výhodou, že evropský standard ochrany založený na Úmluvě č. 108 a pozměňovacím protokolu spočívá na mnohostranné smlouvě, která je otevřena pro přístup dalších, mimoevropských zemí. V případě jejich přístupu se totiž snižuje potřeba sjednávat dvoustranné dohody mezi Evropskou unií a třetí zemí, jejichž obsah může být různý a ne vždy ob stojí při soudním přezkumu. O tom mimo jiné svědčí i rozsudek Soudního dvora Evropské unie z 16. července 2020.²⁰

S ohledem na výše uvedené se multilaterální mezinárodní smlouvy jeví být vhodným prostředkem ochrany osobních údajů, respektive vhodným prostředkem šíření evropského standardu ochrany osobních údajů, pomocí kterého by problematika ochrany osobních údajů postupně přestala být převážně evropským fenoménem, za něž bývá některými uznávanými odborníky na ochranu osobních údajů označována.²¹ Zejména přístup k Úmluvě č. 108 ze strany Spojených států amerických, které mají status pozorovatele Rady Evropy, by byl jistě žádoucí.

Ke konkrétním změnám ustanovení Úmluvy č. 108 se zřetelem k právní úpravě v GDPR

Nové znění preambule Úmluvy č. 108 jednoznačně dává možnost přistoupení k této úmluvě i nečlenským státům Rady Evropy, z nového znění čl. 26 pak vyplývá i možnost přistoupení Evropské unie. Je zde nově zmí-

něno i právo na kontrolu osobních údajů, které je (jakožto součást práva na ochranu osobních údajů) propojeno s právem na soukromí. Zdůrazněn je i hlavní cíl Úmluvy č. 108, tedy posílit mezinárodní spolupráci mezi smluvními stranami.

Další významnou změnou je, že dle nově vymezeného předmětu úpravy v čl. 1 Úmluvy č. 108 se tato úmluva již netýká pouze automatizovaného zpracování osobních údajů, nýbrž jakéhokoli zpracování. V návaznosti na tuto skutečnost byl upraven i čl. 2 Úmluvy č. 108, obsahující definice pojmů pro účely úmluvy, nově je zde vymezeno zpracování osobních údajů, včetně zvláštního vymezení neautomatizovaného zpracování osobních údajů jako operace týkající se strukturovaného souboru osobních údajů přístupných podle specifických kritérií (jedná se o definici v souladu s GDPR), aktualizace Úmluvy č. 108 rovněž zavádí pojmy zpracovatel a příjemce osobních údajů.

V novém čl. 3, který upravuje působnost úmluvy, je zakotveno, že smluvní strany mají uplatnit Úmluvu č. 108 ve vztahu k veškerému zpracování osobních údajů vztahujících se k (žijící) fyzické osobě, které podléhá jejich jurisdikci, je zde rovněž upravena věcná výjimka z působnosti úmluvy, která se týká zpracování fyzickou osobou pro osobní nebo domácí potřebu [opět v souladu s GDPR, konkrétně s čl. 2 odst. 2 písm. c)]. Další výjimky jsou uvedeny v čl. 11 Úmluvy č. 108, a to v zájmu bezpečnosti, obrany, potírání kriminality, důležitých ekonomických zájmů atp. V souvislosti s věcnou působností je nutno zmínit, že Úmluva č. 108 nebrání smluvním státům v rozšíření ochrany na právnické osoby či osoby zemřelé v jejich vnitrostátních právních řádech (GDPR dle znění recitálu č. 27 rovněž umožňuje členským státům Evropské unie stanovit pravidla týkající se zpracování osobních údajů zesnulých osob, čehož využila například Francie).

Článek 4 Úmluvy č. 108 byl pouze doplněn o odst. 3, ve kterém se smluvní strany zavazují aktivně přispívat k procesu vyhodnocování vnitrostátních opatření k provedení ustanovení Úmluvy č. 108.

V čl. 5 Úmluvy č. 108, jenž je přejmenován na „Zákonnost zpracování osobních údajů a kvalitu údajů“, jsou nově rozvedeny základní podmínky pro zpracování osobních

¹⁹ Viz <<https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2018:0449:FIN:CS:PDF>>.

²⁰ Rozsudek ve věci C-311/18 ve věci *Data Protection Commissioner v. Facebook Ireland a Schrems*, dostupné na <<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=228677&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=386053>>.

²¹ Srov. MAŠTALKA, J. *Osobní údaje a my*. Praha 2008.

údajů, tedy podstata ochrany osobních údajů, přičemž je zdůrazněna zásada přiměřenosti ve vztahu ke sledovanému oprávněnému účelu, a to ve všech fázích zpracování osobních údajů. Právním titulem pro zpracování osobních údajů je souhlas či legitimní základ stanovený zákonem, přičemž jsou zde nově vymezeny požadavky na souhlas subjektu údajů, který musí být svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný. I zde se tedy jedná o právní úpravu kompatibilní s GDPR.²² V čl. 6 Úmluvy 108 došlo k rozšíření okruhu zvláštní skupiny údajů (citlivých osobních údajů), kterými jsou nově i genetická data a biometrické údaje, jimiž lze jednoznačně identifikovat osobu, a údaje ohledně odborového členství, přičemž ochrana těchto údajů byla posílena. Jedná se tedy opět o úpravu v souladu s GDPR, co se týče výčtu zvláštních kategorií osobních údajů. Samotná úprava zvláštních skupin osobních údajů (terminologií GDPR zvláštních kategorií osobních údajů) je však v GDPR koncipována jinak, neboť je postavena na zákazu, ze kterého jsou připuštěny výjimky, a jsou zde specifikovány požadavky na jednotlivé druhy výjimek ze zákazu zpracování, např. omezení na určité účely a typy správců.²³ Specifická pak je speciální úprava zpracování osobních údajů a rozsudků v trestních věcech a ohledně trestných činů dle čl. 10 GDPR, kterou Úmluva č. 108 nezná. Úmluva č. 108 požaduje po smluvních státech pouze zavedení vhodných záruk proti rizikům zpracování zvláštních skupin osobních údajů, aniž by tyto záruky blíže konkretizovala, jen demonstrativně vyjmenovává možná rizika zpracování, přičemž vyzdvihuje riziko diskriminace. Jedná se o záruky promítnuté primárně do nastavení účelů zpracování a zamezení neoprávněnému zpracování osobních údajů.

Novelizovaný čl. 7 Úmluvy č. 108, který je věnován zabezpečení dat, tedy úpravě odpovídající čl. 32 GDPR, je nově rozšířen o odst. 2, v němž je zakotvena povinnost informovat orgán dozoru v případě závažného porušení bezpečnosti osobních údajů, tedy opět obdobně jako v GDPR.²⁴ Na rozdíl od úpravy v GDPR ovšem čl. 7 odst. 2 Úmluvy č. 108 požaduje hlášení pouze takových porušení zabezpečení údajů, která mohou závažně zasáhnout do práv a základních svobod subjektu údajů. Článek 8, upravující transparentnost zpracování

(původní čl. 8 upravoval dodatečné záruky subjektu údajů), zavádí informační povinnost správce vůči subjektům údajů (pokud subjekt údajů tyto informace k dispozici již sám nemá), a to včetně určení výjimek z této povinnosti, které jsou v GDPR koncipovány širěji.²⁵ Při porovnání tohoto článku s ustanoveními čl. 13 a čl. 14 GDPR lze konstatovat, že se jedná o jejich zjednodušení.

Článek 9 modernizované Úmluvy č. 108, nazvaný „Práva subjektu údajů“, je zcela nový a částečně obsahuje práva subjektů údajů uvedená v původním znění v čl. 8, jež vycizoval, zejména se jedná o právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům, právo na opravu či výmaz osobních údajů a užití opravných prostředků. Nově zavedl právo subjektu údajů podat námitky proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, a též právo nebýt předmětem rozhodnutí, jež se subjektu údajů významně dotýká, pouze na základě automatizovaného zpracování osobních údajů, bez přihlednutí k názorům subjektu údajů.

Článek 10, nazvaný „Dodatečné povinnosti“, je zcela novým článkem Úmluvy č. 108, co se týče názvu i svého obsahu. Zavádí povinnost smluvních stran, aby správci, popřípadě zpracovatelé, přijali veškerá vhodná opatření ke splnění povinností vyplývajících z Úmluvy č. 108 a byli schopni doložit zpracování osobních údajů v souladu s úmluvou. Dále musejí správci či případně zpracovatelé osobních údajů posoudit vliv zamýšleného zpracování údajů na práva a základní svobody subjektů údajů, tedy stejně jako dle ustanovení GDPR.²⁶ Rovněž mají povinnost zavést technická a organizační opatření na ochranu osobních údajů ve všech fázích jejich zpracování. Tato povinnost odpovídá ustanovení čl. 24 a 25 GDPR.

Původní články 9 až 11 Úmluvy č. 108 se přeciřslovávají na články 11 až 14. Článek 11 upravuje stejně jako původní čl. 9 výjimky a omezení, přičemž předpokladem těchto taxativně vymezených přípustných výjimek z ustanovení Úmluvy č. 108 je jejich stanovení vnitrostátním právním řádem, dále musejí respektovat podstatu základních práv a svobod a musí se jednat o opatření nezbytná a přiměřená pro úmluvou vymezené účely, zejména pro ochranu subjektů údajů či ochranu národní bezpečnosti, obranu, veřejnou bezpečnost

²² Srov. čl. 5 a čl. 6 GDPR.

²³ Srov. čl. 9 odst. 1 GDPR.

²⁴ Srov. čl. 33 GDPR.

²⁵ Srov. čl. 14 odst. 5 GDPR.

²⁶ Srov. čl. 35 GDPR.

nebo důležité hospodářské a finanční zájmy daného státu. Výjimky je možné stanovit k čl. 5 odst. 4, obsahujícímu základní zásady zpracování osobních údajů, k čl. 7 odst. 2, upravujícímu povinnost správce informovat bezodkladně minimálně orgán dozoru o závažných porušeních bezpečnosti osobních údajů, k čl. 8 odst. 1, stanovícímu povinnost správce informovat subjekty údajů o některých skutečnostech, např. o kategorii zpracovávaných osobních údajů, zajišťujících transparentnost zpracování osobních údajů, a k čl. 9, který upravuje práva subjektů údajů. Další výjimky jsou pak dle ustanovení čl. 11 odst. 3 Úmluvy č. 108 přípustné v oblasti národní bezpečnosti a obrany. Na tuto oblast se nevztahují předpisy Evropské unie a týká se zejména úpravy postavení zpravodajských služeb, ale i Národního bezpečnostního úřadu či Ministerstva obrany.

Článek 12 stejně jako původní čl. 10 upravuje postihy a opravné prostředky v případě porušení ustanovení Úmluvy č. 108, přičemž se opět jedná o úpravu velmi strohou, obsaženou v jedné větě. Oproti předchozí úpravě jsou zde výslovně zmíněny jako postihy soudní a mimosoudní sankce, které však nejsou blíže konkretizovány. Stejně tak nejsou blíže konkretizovány opravné prostředky, a jejich volba je tak na úvaze smluvní strany. Tyto opravné prostředky mohou být občanskoprávní, správní či trestněprávní. V současné době má subjekt údajů možnost obrátit se formou stížnosti či podnětu na dozorový úřad, tedy Úřad pro ochranu osobních údajů, dále má možnost podat správní žalobu proti rozhodnutí tohoto úřadu, věc může též nezávisle na podání stížnosti řešit v rámci ochrany osobnosti (pod kterou ochrana osobních údajů spadá) žalobou u civilního soudu. Nejzávažnější případy zneužití osobních údajů mohou být postihovány v rámci trestního řízení. Přestože se jedná o zásadní materii v oblasti ochrany osobních údajů, Úmluva č. 108 toto dostatečně nereflktuje, na rozdíl od GDPR, které právní ochraně, odpovědnosti a sankcím věnovalo celou osmou kapitolu, kde jsou v čl. 83 velmi rozsáhle vymezeny zejména obecné podmínky pro ukládání správních pokut.

Článek 13, tedy původní čl. 11, upravující možnost širší ochrany subjektům údajů ze strany smluvního státu, zůstal zcela nezměněn. O jeho obsahu bylo již pojednáno v rámci jedné z předchozích kapitol.

Článek 14, tedy původní čl. 12, upravuje tok osobních údajů přes hranice a jeho důležitost podtrhuje zejména fakt, že tento článek je

nově zařazen do hlavy třetí se stejným názvem a tato hlava obsahuje pouze zmíněný čl. 14. Jedná se o úpravu poněkud obsírnější než v původní verzi, neboť zahrnuje i úpravu dodatkového protokolu z roku 2001. Nově je zde kromě přeshraničního toku mezi smluvními stranami a do třetích států upraven i tok osobních údajů do mezinárodních organizací. Vedle obecného pravidla o volném pohybu osobních údajů mezi smluvními stranami jsou v článku stanoveny výjimky, a to jak z důvodu podezření na obcházení Úmluvy č. 108, tak z důvodu existence harmonizovaných sdílených pravidel států náležejících k regionální organizaci. Byť daná úprava dopadá na harmonizovaná pravidla jakékoli regionální organizace, je evidentní, že zde byla reflektována úprava v rámci Evropské unie. Dále jsou zde stanoveny podmínky přenosu osobních údajů do státu nebo mezinárodní organizace, jež není smluvní stranou Úmluvy č. 108, a to na základě zajištění tzv. přiměřené úrovně ochrany podle ustanovení této úmluvy, založené na právních předpisech či standardizovaných zárukách v podobě právně závazných a vymahatelných nástrojů. Z výše uvedených pravidel jsou umožněny výjimky taxativně uvedené v čl. 14 odst. 1 písm. a) až d) Úmluvy č. 108. V následujících odstavcích je pak upravena role dozorového orgánu při předávání osobních údajů. Dozorový úřad může od osoby předávající osobní údaje požadovat doložení záruk či existence oprávněných zájmů ve smyslu ustanovení čl. 14 odst. 4 písm. c) Úmluvy č. 108 a je rovněž oprávněn přenosy za účelem ochrany práv a základních svobod zapovědět, pozastavit nebo podmínit. I přes svou relativní rozsáhlost je však evidentní, že tato úprava toku osobních údajů přes hranice je v porovnání s úpravou obsaženou v čl. 45 až 49 GDPR, kde jsou stanovena konkrétní vodítka k naplnění těchto ustanovení, poněkud jednodušší.

Nový čl. 15, který tvoří samostatnou čtvrtou hlavu, je věnován orgánům dozoru (pozn.: smluvní strana může zřídit i více orgánů dozoru) odpovídajícím za dodržování ustanovení Úmluvy č. 108, kterým je v České republice Úřad pro ochranu osobních údajů. Je zde začleněna úprava z dodatkového protokolu Úmluvy č. 108 z roku 2001, jež je rozšířena o další ustanovení, konkretizující stávající pravomoci dozorových úřadů a zcela nové pravomoci. Dozorovým úřadům tak mimo vyšetřovací a rozhodovací pravomoci (včetně ukládání správních sankcí) a pravomoci vyjadřovat se k návrhům předpisů upravujícím ochranu osobních údajů náleží

i podpora povědomí veřejnosti o právech subjektů údajů a o výkonu těchto práv, jakož i zvyšování povědomí správců a zpracovatelů o jejich povinnostech podle Úmluvy č. 108. Stejně jako v GDPR i zde je zdůrazněn požadavek nezávislosti a nestrannosti orgánů dozoru při výkonu své funkce. Vyloučena je příslušnost dozorových orgánů ve vztahu ke zpracování osobních údajů v rámci soudního rozhodování. V porovnání s úpravou dozorových orgánů, které je věnována poměrně rozsáhlá kapitola šestá v GDPR, je tato právní úprava podstatně stručnější.

Články 16 až 21 modernizované Úmluvy č. 108 (původní čl. 13 až 17), které tvoří hlavu pátou, upravují spolupráci a vzájemnou pomoc orgánů dozoru smluvních států. Rozsah původního článku 13 je zúžen a omezen pouze na obecnou úpravu spolupráce mezi smluvními stranami a určení orgánu (či orgánů) dozoru a sdělení informací o něm generálnímu tajemníkovi Rady Evropy; jedná se o ustanovení totožné s ustanoveními odst. 1 a 2 původního čl. 13 Úmluvy č. 108. Nový čl. 17 pak upravuje konkrétní způsoby spolupráce dozorových orgánů, které za tímto účelem vytvářejí síť, v jejímž rámci si poskytují vzájemnou pomoc, vyměňují informace, koordinují šetření a zásahy a provádějí společné akce. Pomoc subjektu údajů (bez ohledu na jeho státní občanství a místo pobytu) při výkonu jeho práv dle čl. 9 Úmluvy č. 108 formou spolupráce je upravena v čl. 18, včetně náležitostí žádosti o pomoc. V čl. 19 je nově stanoveno, že žádat o pomoc lze pouze na základě výslovné žádosti tohoto subjektu, dozorový orgán tedy nemůže podávat žádost o pomoc za subjekt údajů bez jeho výslovného souhlasu. Vlastní žádosti mohou dozorové orgány podávat pouze ve vztahu k vlastním šetřením, která vedou. Článek 20 upravuje postup při odmítnutí žádostí o spolupráci a vzájemnou pomoc mezi dozorovými úřady. Důvody pro odmítnutí žádostí jsou stanoveny totožně jako v původní úpravě. Článek 21 se týká nákladů v souvislosti s poskytováním pomoci mezi orgány dozoru i ve vztahu k subjektům údajů a byly zde provedeny pouze drobné změny.

Články 22 až 24, které tvoří samostatnou hlavu šestou, se týkají původního Poradního výboru Úmluvy č. 108, přejmenovaného na Výbor úmluvy. Nově jsou posíleny pravomoci výboru, co se týče hodnocení přistupujících států a mezinárodních organizací, stejně jako stávajících smluvních stran.

Článek 25 upravuje proceduru při přijímání změn Úmluvy č. 108 a tvoří samostatnou

hlavu sedmou. Provedené změny jsou víceméně formálního a technického charakteru. Obecně platí, že každá změna Úmluvy č. 108 dle čl. 25 odst. 6 vstupuje v platnost třicátým dnem poté, co všechny smluvní strany informovaly generálního tajemníka Rady Evropy o jejím přijetí. Je zde však doplněn nový odstavec, že Výbor ministrů Rady Evropy může (pouze jednomyslně) rozhodnout, že určitá změna Úmluvy č. 108 vstoupí v platnost po uplynutí tří let ode dne otevření k podpisu, pokud není smluvní stranou podána námitka. Jestliže je generálnímu tajemníkovi Rady Evropy oznámena námitka, pak pozměňovací návrh vstoupí v platnost až první den měsíce následujícího po uložení listiny o přijetí touto smluvní stranou.

Články 26 až 31 jsou zařazeny do poslední hlavy Úmluvy č. 108, hlavy osmé, nazvané „Závěrečná ustanovení“. V rámci čl. 26, upravujícího vstup úmluvy v platnost, je umožněno, aby vedle členských států Rady Evropy mohla Úmluvu podepsat a následně ratifikovat i Evropská unie. Začlenění Evropské unie (tehdy ještě Evropských společenství) upravovaly již změny přijaté Výborem ministrů v roce 1999, tyto změny však (jak již bylo uvedeno výše) nikdy nevstoupily v platnost. Po (i částečném) vstupu pozměňovacího protokolu v platnost ho tak bude moci podepsat i Evropská unie. V čl. 27 je upravena procedura přístupu k Úmluvě č. 108 ve vztahu k nečlenským státům Rady Evropy a mezinárodním organizacím, které k ní mohou nově přistoupit.

Vzhledem k tomu, že pozměňovací protokol rozvíjí úpravu obsaženou v dodatkovém protokolu z roku 2001 a změny Úmluvy č. 108 přijaté Výborem ministrů v roce 1999, okamžikem vstupu pozměňovacího protokolu v platnost dochází ke zrušení dodatkového protokolu z roku 2001 a změny Úmluvy č. 108 přijaté Výborem ministrů v roce 1999 ztrácejí svůj účel (nikdy nevstoupily v platnost). Rovněž se ruší deklarace učiněné k článku 3 Úmluvy č. 108. Závěrem je důležité zmínit skutečnost, že dle čl. 29 modernizované Úmluvy č. 108 není možné učinit proti jejím ustanovením žádnou výhradu, tak jak to nebylo možné ani proti jejímu původnímu znění dle původního čl. 25. Ustanovení čl. 28 (původní čl. 24), upravující územní doložku, čl. 30, týkající se vypovězení Úmluvy č. 108 (původní čl. 26), i čl. 31 (původní čl. 27) zůstala prakticky beze změny, přičemž nový čl. 28 odráží možnost přístupu mezinárodní organizace k Úmluvě č. 108.

Součástí pozměnovacího protokolu je rovněž příloha, kde jsou nově obsažena pravidla hlasování dle ustanovení jednacího řádu Výboru úmluvy (dříve Poradního výboru).

Z přehledného souhrnu nejdůležitějších změn, které přinesl pozměnovací protokol Úmluvy č. 108, je naprosto zřejmé, že modernizovaná Úmluva č. 108 ve znění tohoto pozměnovacího protokolu odráží, byť ve zjednodušené formě, podstatná ustanovení ochrany osobních údajů, jež jsou zahrnuta v GDPR.

Závěr

Závěrem lze tedy shrnout, že modernizovaná Úmluva č. 108 odráží klíčové aspekty GDPR, ovšem nečiní tak doslovně, nýbrž s určitou mírou abstrakce, resp. zjednodušeně. Takové pojetí je faktickým promítnutím širšího dosahu Úmluvy č. 108 jakožto instrumentu mezinárodního práva (nikoliv tedy pouze práva evropského).

Znění pozměnovacího protokolu je v souladu s ústavním pořádkem České republiky, právním řádem České republiky i s ostatními závazky vyplývajícími z mezinárodního práva a jeho provádění bude primárně spadat do působnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů a Ministerstva vnitra.

Vzhledem k tomu, že Česká republika je vázána GDPR, jehož dopady se promítly i do vnitrostátního právního řádu, zejména do přijetí zákona o zpracování osobních údajů, nebude již nyní nutné provést žádné zásadní legislativní změny za účelem ratifikace pozměnovacího protokolu. Avšak vzhledem ke skutečnosti, že Úmluva č. 108 na rozdíl od právního rámce Evropské unie zahrnuje i oblast zpracování osobních údajů za účelem národní bezpečnosti a obrany (jedná se o zpracování zpravodajskými službami a některými dalšími orgány, např. Ministerstvem obrany či Národním bezpečnostním úřadem), je nutné vyhodnotit potřebu přípravy legislativních opatření s ohledem na případné uplatnění některé z výjimek gestorem, kterým je Ministerstvo vnitra.

Největším přínosem pozměnovacího protokolu pak bezesporu je, že modernizovaná Úmluva č. 108 v jeho znění zajistí smluvním stranám vysokou úroveň ochrany osobních údajů, zároveň jim však i nadále ponechá určitou míru flexibility provedení svých ustanovení v jejich vnitrostátních právních řádech, samozřejmě s ohledem na skutečnost, že tato flexibilita je u členských států Evropské unie limitována přímou působností GDPR.

ASPI Průvodce Veřejné zakázky

Všechny relevantní a aktuální informace k veřejným zakázkám na 3 kliknutí

ASPI
Průvodce

NOVINKA

Stačí si jen vybrat vaši konkrétní agendu a výsledkem je dokument, který obsahuje:

- paragraf předpisu
- odborný výklad – komentář
- judikaturu
- články a praktické příručky
- vzory a postupy

Předpis
Komentář
Judikatura
Expertní databáze ÚOHS
Články a jiné dokumenty
Monografie

Průvodce - Veřejné zakázky

Základní zásady a pojmy	Druhy a režimy zadávacích řízení	Podmínky účasti, hodnocení nabídek a výběr dodavatele	Obrana proti nesprávnému postupu & přestupky
<ul style="list-style-type: none"> > Zásady > Zadávací řízení veřejných zakázek > Zadávací řízení a spolupráce zadavatele > Dodavatel > Vstupní hodnota veřejných zakázek > Materiál dalších pojmů > Bráně výjímky > Jiné zakázky > Informační systémy o veřejných zakázkách > Registrační systém 	<ul style="list-style-type: none"> > Zadávací řízení - obecné > Načtení režimů > Podmíněný režim > Zjednodušený režim > Zvláštní postupy > Veřejná zakázka malého rozsahu > Konkursa > Sektorové veřejné zakázky > Veřejné zakázky v oblasti obrany nebo bezpečnosti > Společné ustanovení 	<ul style="list-style-type: none"> > Podmínky účasti > Předběžné řízení po podání nabídek > Hodnocení nabídek v nadlimitním režimu > Výběr dodavatele > Uzávěrné smlouvy na veřejnou zakázku > Změnění zadávacího řízení > Systém certifikovaných dodavatelů > Společná ustanovení 	<ul style="list-style-type: none"> > Návěty > Dosa nad dodávkami zakázek > Přestupky

Pro vyzkoušení kontaktujte naše obchodní poradce <http://obchodnici.aspi.cz>